

ODPIS

Sygn. akt VIII U 6411/14

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie : Przewodniczący SSO Ewa Roszak

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Biedermann

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2015 r. w Poznaniu

odwołania **Z. J.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

z dnia 8 sierpnia 2014r., znak: (...)

w sprawie **Z. J.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

o emeryturę

zmienia zaskarżona decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu prawo do emerytury przy obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach począwszy od dnia 12 lipca 2014r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 sierpnia 2014 r. (znak: (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. odmówił Z. J. prawa do emerytury, gdyż na dzień 1 stycznia 1999 r. nie posiadał on co najmniej 15 lat stażu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy wskazał, iż odwołujący na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił wymagany 25-letni staż pracy (29 lat, 3 miesiące i 29 dni okresów składkowych i nieskładkowych). Zakład nie uznał za pracę w szczególnych warunkach żadnego z okresów zatrudnienia, gdyż ubezpieczony nie przedłożył na tę okoliczność stosownych dokumentów. Z żadnego dokumentu nie wynikało, aby odwołujący był zatrudniony w szczególnych warunkach. Jako podstawę prawną decyzji ZUS wskazał przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z. J. w przepisany terminie odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę. Wskazał, że w okresie od 1 stycznia 1973 r. do 30 listopada 1996 r. pracował w Ośrodku (...) w R. jako ślusarz przy stanowisku spawacza. Praca ta polegała na trzymaniu elementów spawanych w bezpośredniej bliskości spawania. Odwołujący wniósł o przesłuchanie w charakterze świadków: M. J. oraz Z. S.. Zdaniem odwołującego, zaniedbanie pracodawcy w zakresie wystawienia prawidłowego świadectwa pracy nie może oddziaływać negatywnie na uprawnienie do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasową argumentację. Pozwany wskazał ponadto, że odwołujący nie przedstawił żadnych dokumentów na potwierdzenie faktu, iż przed dniem 1.01.1999 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Ze świadectwa pracy z dnia 30 listopada 1996 r. wynika, iż odwołujący był zatrudniony w okresie od 01.01.1973 r. do 30.11.1996 r. na stanowisku ślusarza.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący Z. J. urodził się (...), z zawodu jest ślusarzem. W dniu 12 lipca 2014 r. ukończył 60 rok życia, tj. osiągnął obniżony wiek emerytalny.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. odwołujący posiada 29 lat, 3 miesiące i 29 dni okresów składkowych i nieskładkowych (bezsporne).

W okresie od 1 września 1969 r. do 30 czerwca 1972 r. ubezpieczony odbywał praktyczną naukę zawodu jako ślusarz w Fabryce (...) w R.. Z dniem 31 lipca 1972 r. został zatrudniony w w/w przedsiębiorstwie w Zakładzie (...) w charakterze pracownika fizycznego na stanowisku ślusarza.

W związku z przekształceniem (...) Fabryka (...) w R. w Ośrodek (...) w R., od dnia 1 stycznia 1973 r. Z. J. został zatrudniony w nowym zakładzie.

W okresie od dnia 1 stycznia 1973 r. do dnia 30 listopada 1996 r. pracował w ww. Ośrodku jako ślusarz, gdzie wykonywał pracę w bezpośredniej styczności ze stanowiskami spawalniczymi.

W Ośrodku (...) działały 4 brygady. Odwołujący pracował w jednej z tych brygad. Wszystkie prace odbywały się na jednej hali. Hala była dość duża, ale niska. Jedna jej część wydzielona była do czynności produkcyjnych i tam były wykonywane prace tokarsko-frezarskie. Natomiast w innej części hali znajdowały się maszyny ślusarskie i spawalnicze. Zakład wytwarzał w tamtym czasie różne elementy dla A.-R. jako ich podwykonawca. Pracownicy wykonywali elementy do maszyn oraz do różnych urządzeń rolniczych, m.in. do suszarni, np. bębny do suszenia, wentylatory. Bębny miały od 3,5t do 5 t.

W skład każdej brygady wchodziło od kilku do kilkunastu ludzi i byli wśród nich spawacze i ślusarze. Odwołujący był w takiej brygadzie ślusarzem. W takim zespole wykonywano równocześnie prace ślusarskie i spawalnicze. Spawanie odbywało się przy pomocy spawarek, spawano elektrycznie i gazowo. Stanowiska spawalnicze nie były oddzielone. Spawacze oraz ślusarze wykonywali wspólnie poszczególne elementy produkowanych przez Ośrodek urządzeń. Elementy i części były następnie łączone w większą całość. Ślusarze, w tym odwołujący, wykonywali samodzielnie lub z innym ślusarzem mniejsze elementy, a potem musieli je heftować, czyli łączyć specjalnym spawem punktowym. Następnie te elementy były spawane już w większą część przez spawaczy. Niektóre elementy były dość duże, przy czym żeby je połączyć, to ślusarze musieli spawaczowi pomagać i trzymać te elementy, gdyż były one ciężkie, a nie było żadnych suwnic czy uchwytów. Mniejsze części trzymano w rękach, zaś większe elementy, już przy pomocy suwnicy (to pod koniec okresu zatrudnienia odwołującego w zakładzie) były odwracane, tak by spawacz mógł dostać się w te miejsca, w których musiał spawać.

Nie było żadnego podziału na boksy czy stanowiska osobne dla spawaczy, gdyż spawacze i ślusarze pracowali przy jednym elemencie razem. Odwołujący miał okulary ochronne jako ślusarz. Nie miał ochrony na twarz i ręce, gdy pomagał przy spawaniu. Przebywał w odległości ok. 1 metra od spawacza.

Z. J. pracował codziennie od poniedziałku do piątku, od 6 do 14.00, czas pracy potwierdzany był kartą pracy. Wentylacja, która była na hali nie dawała żadnej poprawy warunków. Zdarzało się tak, że spawacz był zajęty przy spawaniu innych elementów i wtedy pozostali z brygady – ślusarze - brali spawarkę i też spawali te elementy. Również Z. J. wykonywał takie spawanie. Przy pracach spawalniczych pracowano wtedy, kiedy doraźnie trzeba było pomagać spawaczowi.

Odwołujący nie miał uprawnień spawacza. Uprawnienia posiadali tylko spawacze. W okresie zatrudnienia w Ośrodku (...) w R., ubezpieczony nie miał żadnych przerw w pracy.

Z. J. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, przez co najmniej osiem godzin dziennie, w warunkach szkodliwych. Poza wynagrodzeniem odwołujący otrzymywał mleko, premię, dodatek za wysługę lat, dodatek za pracę w warunkach szkodliwych oraz deputat.

Umowa o pracę została rozwiązana z odwołującym w dniu 30 listopada 1996 roku. Przyczyną wypowiedzenia była likwidacja Ośrodka (...) w R. na mocy ustawy z dnia 28 grudnia 1989 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1990 roku Nr 4, poz.19 ze zm.). W świadectwie pracy wpisano, że odwołujący w okresie od 1 stycznia 1973 roku do 30 listopada 1996 roku pracował w pełnym wymiarze godzin jako ślusarz. Odwołujący nie otrzymał od pracodawcy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Razem z odwołującym pracowali m.in. M. J. i Z. S.. Świadek M. J., z zawodu ślusarz, w okresie od 4 listopada 1974 r. do 30 listopada 1996 r. pracował w warunkach szczególnych w Ośrodku (...) w R. na stanowisku pracy – ślusarz. Wyrokiem tut. Sądu z dnia 6 lutego 2014 r. sygn. akt VIII U 2337/13 świadek nabył prawo do wcześniejszej emerytury z uwagi na wykonywaną w tym okresie pracę w warunkach szczególnych (praca wykonywana w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych).

Z. S., z zawodu ślusarz, w okresie 1 stycznia 1973 r. do 30 listopada 1996 r. pracował w warunkach szczególnych także w Ośrodku (...) w R. na stanowisku – ślusarz. Wyrokiem tut. Sądu z dnia 27 lutego 2014 r. sygn. akt VII U 2248/13 świadek nabył prawo do wcześniejszej emerytury z uwagi na wykonywaną w tym okresie pracę w warunkach szczególnych (praca wykonywana w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych).

Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W dniu 12 lipca 2014 r. odwołujący ukończył 60 lat.

W dniu 2 lipca 2014 r. odwołujący złożył wniosek o emeryturę.

W dniu 8 sierpnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. wydał zaskarżoną decyzję.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- dokumentów zgromadzonych w aktach emerytalnych ZUS II O/P. (nr (...)),
- akt osobowych odwołującego Z. J. (k. 13-14),
- zeznań świadków: M. J. (k. 22) i Z. S. (k. 22v),
- zeznań odwołującego Z. J. (k. 21-22),
- akt sprawy tut. Sądu o sygn. VIII U 2337/13 oraz sprawy o sygn. VII U 4226/14.

Zgromadzone w sprawie dokumenty Sąd uznał za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego, gdyż nie były one kwestionowane przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu. Dokumenty urzędowe zostały sporządzone w przepisanej formie przez właściwe organy w zakresie ich kompetencji, a więc stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane (art. 244 § 1 k.p.c.). Natomiast dokumenty prywatne korzystają z domniemania autentyczności oraz domniemania, iż zawarte w nich oświadczenia złożyła osoba, która je podpisała (art. 245 k.p.c.).

Fakt nie kwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów pozwolił na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Wskazać należy, że w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych okoliczności wynikające z dokumentu prywatnego mogą być dowodzone wszelkimi przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego środkami dowodowymi.

Sam fakt zatrudnienia odwołującego w rzeczonym zakładzie w spornym okresie oraz jego ogólny staż pracy pozostawał poza sporem. Okoliczności te zostały wykazane przez odwołującego odpowiednimi dokumentami zgromadzonymi w jego aktach osobowych, znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków i nie były kwestionowane przez pozwany organ rentowy.

Pozwany organ rentowy kwestionował stały charakter wykonywania przez odwołującego pracy w bezpośrednim sąsiedztwie prac spawalniczych.

Rozstrzygając powyższą kwestię Sąd oparł się więc na zeznaniach przesłuchanych w toku postępowania świadków zatrudnionych, tak jak odwołujący, w Ośrodku (...) w R. oraz twierdzeniach odwołującego przesłuchanego w charakterze strony, które to zeznania zasługiwały na przymiot wiarygodności albowiem były logiczne, spójne, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się tworząc jednolitą i harmonijną całość w zakresie charakteru zatrudnienia wnioskodawcy, jak i zakresu wykonywanych przez niego czynności.

Świadkowie zeznali, że odwołujący pracował jako ślusarz w bezpośredniej styczności ze stanowiskami spawalniczymi, ponieważ do zakresu obowiązków odwołującego należało heftowanie oraz pomaganie spawaczom w łączeniu-spawaniu mniejszych elementów z większymi elementami produkowanych urządzeń i części do maszyn rolniczych. Były to dość duże elementy, przy czym żeby je połączyć, a takim łączeniem-spawaniem zajmował się spawacz, to ślusarze musieli mu pomagać i trzymać takie elementy, gdyż były one ciężkie. Mniejsze części trzymano w rękach, większe elementy były przenoszone i obracane przy pomocy suwnicy, tak by spawacz mógł dostać się w te miejsca, w których musiał wykonywać spawanie. Wszystkie prace były wykonywane na hali produkcyjnej, w której panowały szkodliwe warunki takie jak hałas, zadymienie, wysoka temperatura i brak wentylacji, wyziewy spawalnicze. Odwołujący pracował bez ochronnych okularów i maski, narażony był więc na naświetlanie i iskry czy wysoką temperaturę towarzyszące spawaniu. Na jednej hali pracowały brygady złożone ze spawaczy i ślusarzy, przy czym stanowiska spawaczy nie były oddzielone od innych stanowisk pracy. Przesłuchani w sprawie świadkowie, mieli z odwołującym kontakt, byli bowiem zatrudnieni w tym samym zakładzie i to w analizowanym okresie.

Zeznaniom odwołującego Sąd dał wiarę w całości, albowiem są one spójne i logiczne, znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, a ich prawdziwości nie kwestionował pozwany organ rentowy.

Dowody jakimi dysponował Sąd były wystarczające dla poczynienia niebudzących wątpliwości ustaleń w przedmiocie wykonywania przez odwołującego pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie Z. J. zasługiwało na uwzględnienie.

Istotę sporu w niniejszej sprawie stanowiło ustalenie, czy odwołujący Z. J. spełnia przesłanki warunkujące nabycie prawa do wcześniejszej emerytury określone w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r. Nr 1440), powoływanej dalej jako ustawa emerytalna w szczególności czy posiada wymagany na dzień 1 stycznia 1999 roku staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący co najmniej 15 lat.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. (tak jak odwołujący) przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Przepis art. 184 ust. 2 ustawy stanowi, iż emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 27 ustawy przewiduje 25-letni okres składkowy i nieskładkowy dla mężczyzn.

Szczegółowe warunki przyznania prawa do wcześniejszej emerytury określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.), które zachowuje moc obowiązującą również pod rządami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W myśl § 2 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Z kolei zgodnie § 2 ust. 2 cyt. Rozporządzenia, w/w okresy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach (...) lub w świadectwie pracy.

Stosownie do § 4 rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki - osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia (zgodnie z § 3 cyt. rozporządzenia – 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn), w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia wykazie A, w dziale XIV „Prace różne” pod poz. 12 jako prace w szczególnych warunkach wymieniono prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, iż odwołujący Z. J. ukończył 60 lat (w dniu 12 lipca 2014 r.), posiada wymagany okres składkowy i nieskładkowy oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Kwestią sporną pozostawało natomiast, czy odwołujący pracował w szczególnych warunkach w okresie od 1 stycznia 1973 roku do 30 listopada 1996 roku w Ośrodku (...) w R. na stanowisku ślusarza przy stanowisku spawacza.

Odwołujący nie posiada wymaganego przepisami świadectwa pracy w szczególnych warunkach potwierdzającego taką pracę wykonywaną w Ośrodku (...) w R..

W związku z powyższym wskazać należy, że wykonywanie pracy w szczególnych warunkach (...) może być udowodnione wszystkimi dostępnymi środkami dowodowymi (wyrok SN z dnia 8 grudnia 1998 r., II UKN 357/98), w tym zwłaszcza dokumentami z osobowych akt pracowniczych, zeznaniami świadków, wyjaśnieniami stron (wyrok SA w Katowicach z dnia 2 sierpnia 2012 r. III AUa 2677/11). Jednocześnie, podkreślenia wymaga, iż świadectwa pracy (wykonywania pracy w szczególnych warunkach), nie są dokumentami urzędowymi, lecz dokumentami prywatnymi, wystawianymi przez pracodawcę, a zatem wyłącznie oświadczeniem wiedzy tego pracodawcy, które może być podważane w każdy sposób przed sądem w postępowaniu w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych. Sąd nie jest w żaden sposób związany oceną charakteru zatrudnienia pracownika dokonaną przez pracodawcę w wystawionym pracownikowi świadectwie pracy czy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ma ono służyć jedynie celom dowodowym. Dokument ten podlega co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód (wyrok SA w Krakowie z dnia 9 kwietnia 2013 r., III AUa 808/12).

Z powyższego wynika, że sam fakt nie przedłożenia świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie wyklucza możliwości uznania na podstawie innych dowodów, że ubezpieczony pracę w szczególnych warunkach w danym okresie faktycznie wykonywał. Z kolei sam fakt nie przyporządkowania w świadectwie pracy stanowiska zajmowanego przez odwołującego do odpowiedniego rodzaju pracy wymienionego w wykazie A nie przesądza, że odwołujący nie pracował w szczególnych warunkach. Niezależnie od tego, dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonych mu pracy - rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych (zob. np. wyrok SA w Białymstoku z dnia 26 września 2012 r., III AUa 488/12).

W tym kontekście, biorąc pod uwagę wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego, stwierdzić należy, iż odwołujący pracował w szczególnych warunkach w okresie od 1 stycznia 1973 r. do 30 listopada 1996 r. w Ośrodku (...) w R. w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych. Na powyższe wskazują zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, którzy jednoznacznie stwierdzili, że odwołujący w spornym okresie był zatrudniony w w/w firmie oraz wyjaśnienia samego odwołującego, jak i dokumenty zgromadzone w aktach sądowych.

Zeznania powołanych w sprawie świadków w sposób jednoznaczny opisują zarówno charakter zatrudnienia odwołującego jak i rodzaj powierzonych mu obowiązków. Znamienne jest to, że świadkowie pracowali razem z odwołującym na jednej hali produkcyjnej, co również dowodzi, iż dysponowali oni wiedzą w zakresie rodzaju obowiązków powierzonych osobom zatrudnionym w rzeczonym Przedsiębiorstwie. Świadkowie zeznali, że odwołujący był zatrudniony w Ośrodku (...) w R. na stanowisku ślusarza i pracował w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w szkodliwych warunkach. Świadkowie pracowali na jednej hali, stąd dysponowali oni wiedzą w zakresie rodzaju powierzonych odwołującemu czynności. Do zakresu obowiązków ślusarzy tworzących brygadę należało przygotowanie pracy dla spawacza, ci zaś zajmowali się wyłącznie spawaniem przygotowanych przez członków brygady elementów. Spawacz miał za zadanie przygotowane uprzednio przez ślusarzy detale spawać. Odwołujący brał udział w procesie technologicznym spawania, niejednokrotnie sam wykonując czynności spawalnicze (tzw. heftowanie). Z kart wynagrodzeń odwołującego znajdujących się w jego aktach osobowych wynika, że otrzymywał on dodatek za pracę w szczególnych (szkodliwych) warunkach.

Zeznania świadków znalazły również odzwierciedlenie w zeznaniach złożonych przez odwołującego, który wyjaśnił, że jako ślusarz pracował w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych i praca ta w analizowanym okresie stanowiła pracę w szkodliwych warunkach.

Sąd pragnie również ubocznie zwrócić uwagę, iż świadkowie M. J. oraz Z. S., którzy pracowali w Ośrodku (...) w R. razem z odwołującym, na takich jak i on stanowiskach, mają – na mocy wyroków sądowych - przyznane emerytury przy obniżonym wieku za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach, gdyż wykonywali prace w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych.

Ponadto podkreślić należy, że to nie praca na stanowisku spawacza, a „prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym”, wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, uprawniają do emerytury w obniżonym wieku, jako wymienione w dziale XIV poz. 12 wykazu A, stanowiącego załącznik do cytowanego rozporządzenia. W orzecznictwie dominuje pogląd, że zawarte w dziale XIV, poz. 12 określenie „prace przy spawaniu” obejmuje nie tylko zatrudnienie na stanowisku spawacza, ale i prace wykonywane w przebiegu procesu spawania. Tak należy prawidłowo odczytać uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 roku o sygnaturze I UK 192/07 (OSNP 2009/5-6/79). W uzasadnieniu wyroku z dnia 8 czerwca 2011 roku o sygnaturze I UK 393/10, LEX nr 950426 Sąd Najwyższy wywiódł, że prace ślusarskie, polegające na przygotowaniu materiałów do spawania, mogą także być uznane za prace „przy spawaniu i wycinaniu” pod warunkiem, że w toku tych czynności przygotowawczych są wykonywane prace spawalnicze lub wycinanie metalu, bowiem to praca przy spawaniu i wycinaniu została uznana za pracę o znacznej szkodliwości dla zdrowia, a nie jakakolwiek inna praca, składająca się na ostateczny rezultat całego procesu produkcyjnego. Sąd orzekający w pełni zapatrywania te podziela stojąc na stanowisku, że do czynności związanych ze spawaniem należą również prace ślusarskie, jakie, zgodnie z poczynionymi przez Sąd ustaleniami,

odwołujący wykonywał w ramach obowiązującego go czasu pracy, gdyż czynności te były objęte procesem spawania i wycinania i były wykonywane de facto na stanowisku spawalniczym, w bezpośrednim sąsiedztwie spawania.

Wobec powyższego, skoro odwołujący w spornym okresie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, uznać należy, iż wykonywał on wówczas pracę w szczególnych warunkach. Były to prace wskazane w wykazie A, dział XIV, poz. 12 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym oraz w wykazie A, Dziale XIV, poz. 12 pkt 4 – pracownicy zatrudnieni w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych, stanowiącym załącznik do zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r.

W tym stanie rzeczy, stwierdzić należy, że odwołujący na dzień 1 stycznia 1999 r. posiadał ponad 15 lat stażu pracy w szczególnych warunkach, a tym samym spełnił wszystkie wymogi nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Odwołujący bowiem świadczył taką pracę od dnia 1 stycznia 1973 r. do dnia 30 listopada 1996 r., czyli przez ponad 23 lata.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Wobec powyższego, Sąd – na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i powołanych przepisów prawa materialnego – zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu Z. J. prawo do emerytury przy obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach począwszy od dnia 12 lipca 2014 r., tj. od dnia w którym ukończył on 60 rok życia, gdyż wniosek o emeryturę złożony został jeszcze przed tą datą (02.07.2014r.).

SSO Ewa Roszak